

30 Οκτωβρίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 412/94)

Αναθεωρητική Δικαιοδοσία — Δεδικασμένο — Προϋποθέσεις και έκταση ισχύος του δεδικασμένου στη διοικητική δικαιοσύνη — Παράβαση δεδικασμένου στην κριθείσα περίπτωση προαγωγών στην Αστυνομία — Περιστάσεις.

5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Πλάνη περί τα πράγματα — Στοιχειοθέτηση της πλάνης στο στάδιό της για πολλοστή φορά επανεξέτασης προαγωγών — Καθεστώς κατά την επανεξέταση σύμφωνα με τη νομολογία.

10

Διοικητικό Δίκαιο — Διοικητική πράξη — Εγκριτική πράξη — Εγκριτική πράξη ως προϊόν ασκήσεως διακριτικής ευχερείας — Νομολογιακές κατευθύνσεις και ερμηνεία της δεσμευτικής νομολογίας επί του θέματος της μονολεκτικής εγκρίσεως εκ μέρους του εγκρίνοντος προϊσταμένου οργάνου — Περιστάσεις στην κριθείσα περίπτωση έγκρισης προαγωγών στην Αστυνομία από τον Υπουργό Δικαιοσύνης με τη λέξη «συμφωνώ».

15

Ο αιτητής προσέβαλε για τέταρτη φορά την πλήρωση των επιδιωκόμενων θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου η οποία ήταν το προϊόν της τρίτης κατά σειρά επανεξέτασης συνεπεία ισάριθμων ακυρωτικών αποφάσεων.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση,

αποφάσισε ότι:

- 5 1. Η αρχή του δεδिकाσμένου τυγχάνει εφαρμογής και στον τομέα της αναθεωρητικής όπως και σε εκείνο της αστικής δικαιοδοσίας υπό την αίρεση πάντα των διαφορών μεταξύ του αντικειμένου των δύο δικαιοδοσιών. Το δεδικασμένο προϋποθέτει ταυτότητα επιδίκου θέματος και διαδίκων. Τα ευρήματα του δικαστηρίου ως προς τα ουσιώδη γεγονότα, σε όποιο βαθμό στοιχειοθετούν την ακυρωτική απόφαση, δεσμεύουν τη διοίκηση κατά την επανεξέταση και δεν μπορεί ως εκ τούτου να αποστεί από αυτά. Ακόμα και παρεμφερή ευρήματα τα οποία συναρτούνται μεν αλλά δεν στοιχειοθετούν το αποτέλεσμα υπέχουν σημασία. Παρόλο που η αρχή δε δεσμεύεται από αυτά υπέχει υποχρέωση να αιτιολογήσει διάφορη θεώρησή τους.

15 Η πλάνη κάτω από την οποία λειτούργησε ο Αρχηγός εδώ αναφορικά με την αρχαιότητα των υποψηφίων ήταν ένας από τους λόγους ακύρωσης της απόφασης. Γεννάται συνεπώς δεδικασμένο ως προς τα στοιχεία του 1980, προσδιοριστικά της αρχαιότητας των υποψηφίων. Το εύρημα ότι τα στοιχεία περί την αρχαιότητα τα οποία περιέχοντο στους συγκριτικούς πίνακες ήταν εσφαλμένο αποτελούσε μέρος του πυρήνα της απόφασης του δικαστηρίου.

25 Προκύπτει από τα στοιχεία τα οποία περιέχονται στους συγκριτικούς πίνακες και στα οποία βασίζεται η επίδικη απόφαση, ότι λήφθηκαν υπόψη τα ίδια στοιχεία τα οποία κρίθηκαν ότι είχαν διαβρώσει την προηγούμενη απόφαση των καθ' ων η αίτηση. Τα στοιχεία αυτά παρουσιάζουν τους τρεις υποψήφιους ως έχοντες την ίδια αρχαιότητα, γεγονός που κρίθηκε δεσμευτικά για τις αστυνομικές αρχές, ως εσφαλμένο. Η επανάληψή τους συνιστά παραβίαση του δεδικασμένου αφενός και λειτουργία των καθ' ων η αίτηση κάτω από την ίδια πλάνη ως προς την αρχαιότητα των τριών υποψηφίων αφετέρου.

- 35 2. Στην επίδικη απόφαση δεν αιτιολογείται η μετατροπή κατά την επανεξέταση των στοιχείων του πρώτου ενδιαφερομένου μέρους ως προς τα επαγγελματικά του προσόντα.

40 Το κενό το οποίο προκύπτει από την ακύρωση διοικητικής απόφασης πληρούται με αναφορά στο καθεστώς το οποίο ίσχυε ως προς τα πράγματα και το νόμο κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα απόφαση. Η αρχή αυτή είναι βαθιά θεμελιωμένη στο διοικητικό δίκαιο. Εξάιρεση, αποτελούν στοιχεία τα οποία κρίθηκαν από το Δικαστήριο απαράδεκτα σε σχέση προς τα οποία εξε-

τάζεται η πλήρωση του κενού το οποίο δημιουργείται.

Καταφαίνεται εν προκειμένω ότι οι καθ' ων η αίτηση λειτούργησαν κάτω από πλάνη ως προς τα στοιχεία του πρώτου ενδιαφερομένου μέρους αναφορικά με τα επαγγελματικά του προσόντα. Τα στοιχεία αυτά συνιστούσαν ουσιώδη γεγονότα ως προς τις διεκδικήσεις των υποψηφίων για προαγωγή. Αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι η πλάνη επενήργησε ουσιωδώς στη λήψη της επίδικης απόφασης.

3. Η διάκριση προηγούμενης δικαστικής απόφασης υποδηλώνει ότι ο λόγος της δεν αποδοκιμάζεται αφενός και ότι τα γεγονότα της δεύτερης υπόθεσης η οποία εξετάζεται, δικαιολογούν την εφαρμογή διαφορετικής αρχής ή οδηγούν σε διαφορετική κατάληξη, αφετέρου. Συνεπώς η διάκριση της *Parpas* και *Παπαναγιώτου* στην υπόθεση *Δημοτικό Συμβούλιο Λάρινακας* (ανωτέρω) δεν αναιρεί το λόγο τους, ούτε αποδυναμώνει την ισχύ της αρχής η οποία υιοθετείται ιδίως στο πεδίο με το οποίο σχετίζονται άμεσα. Όπως στην *Parpa*, έτσι και σε αυτή την υπόθεση η απλή συμφωνία του Υπουργού με την εισήγηση του Αρχηγού δεν επιμαρτυρεί αφεαυτής ότι ο Υπουργός διερεύνησε το θέμα των προαγωγών και ότι η έγκρισή του είναι απόρροια ίδιας διερεύνησης του θέματος.

Κατά συνέπεια και σε αυτή την υπόθεση, όπως και στην *Parpas* η έγκριση της σύστασης του Υπουργού κρίνεται τρωπή, γεγονός που οδηγεί στη διαπίστωση και πρόσθετου λόγου για την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας (1994) 3 Α.Α.Δ. 77,

Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054,

Μιχαήλ Θεοδοσίου Λτδ. ν. Δήμου Λεμεσού (1993) 3 Α.Α.Δ. 25,

Tornaris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1292,

Gava v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1390,

Βανέξης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522,

4 Α.Α.Δ. Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας

Republic v. Safirides (1985) 3 C.L.R. 163,

Λιώνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038,

5 *Δημοκρατία ν. Πιτσιλλίδη (1990) 3 Α.Α.Δ. 4330,*

Parpas and Others v. Republic (1986) 3 C.L.R. 508,

10 *Παπαναγιώτου ν. Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας και Άλλου (1990) 3 Α.Α.Δ. 571,*

Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας και Άλλοι ν. Mobil Oil (Cyprus) Limited, και Άλλων (1996) 3 Α.Α.Δ. 294.

15 **Προσφυγή.**

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση με την οποία προήχθησαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση του Ανώτερου Υπαστυνόμου αντί του Αιτητή.

20

Α. Σ. Αγγελίδης, για τον Αιτητή.

Μ. Φλωρέντζος, Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

25

Α. Λυκούργου για Τ. Παπαδόπουλο, για το Ενδιαφερόμενο μέρος αρ. 2.

Μ. Πανταζή για Κ. Κούσιου για το Ενδιαφερόμενο μέρος αρ. 3.

30

Cur. adv. vult.

35

ΠΙΚΗΣ, Π.: Η απόφαση η οποία αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής είναι η τέταρτη σε χρονολογική σειρά, που λήφθηκε για την πλήρωση αριθμού θέσεων Ανώτερου Υπαστυνόμου που κενώθηκαν το 1980. Η πρώτη απόφαση λήφθηκε το 1980. Ο αιτητής ήταν υποψήφιος σ' όλες τις περιπτώσεις. Οι τρεις προηγούμενες αποφάσεις ακυρώθηκαν εν όλω ή εν μέρει σε προσφυγές του αιτητή. Βάσει της ακυρωτικής απόφασης, της τρίτης που εκδόθηκε σε

40

προσφυγή του αιτητή, ακυρώθηκε ο διορισμός των τριών ενδιαφερομένων μερών, Α. Μηνά, Ν. Σολομωνίδη και Α. Δημητριάδη για τους λόγους που προσδιορίζονται στην απόφαση του Δικαστηρίου. Η προσφυγή του αιτητή έγινε δεκτή από την ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε έφεση η οποία απέληξε στον παρα-

μερισμό της πρωτόδικης απόφασης, αποδοχή της προσφυγής και ακύρωση της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών.

Δύο λόγοι επενήργησαν ουσιωδώς στην ακύρωση της διοικητικής απόφασης:

5

(α) Η παραγνώριση της προσφοράς του αιτητή στην υπεράσπιση του κράτους κατά το πραξικόπημα κατά την αξιολόγηση των υπηρεσιακών του στοιχείων κάτω από τα κεφάλαια, “Αφοσίωση” και “Εκτίμηση αποστολής/απόδοσης”.

10

(β) Η πλάνη κάτω από την οποία λειτουργήσαν οι καθ’ ων η αίτηση, ο Αρχηγός και το εγκρίνον όργανο, ο Υπουργός ως προς την αρχαιότητα των τριών υποψηφίων, εκτός του Α. Μηνά.

15

Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις του δικαστηρίου ο αιτητής είχε αρχαιότητα έναντι των δύο ενδιαφερομένων προσώπων, αναγόμενη στο χρόνο ένταξής τους στο αστυνομικό σώμα. Η απόφαση της ολομέλειας εκδόθηκε στις 22 Φεβρουαρίου 1994, - **Στέφανος Χαράλαμπος ν. Της Κυπριακής Δημοκρατίας, μέσω 1. Του Υπουργού Εσωτερικών και/ή 2. Του Αρχηγού της Αστυνομίας** (1994) 3 Α.Α.Δ. 77. Ο Αρχηγός της Αστυνομίας προέβη σε επανεξέταση των προαγωγών για την πλήρωση των τριών θέσεων υπό το πρίσμα, όπως αναφέρει στην απόφασή του, της ακυρωτικής απόφασης. Η επανεξέταση διενεργήθηκε δύο ημέρες μετά την έκδοση της ακυρωτικής απόφασης. Την ίδια ημέρα λήφθηκε η επίδικη απόφαση η οποία υποβλήθηκε μαζί με τα αιτιολογικά της στον Υπουργό Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης προς έγκριση. Ο Υπουργός ενέκρινε την απόφαση του Αρχηγού την επαύριο. Η συμφωνία του εκδηλώθηκε με τη σημείωση της λέξης “Συμφωνώ” στο κάτω μέρος της σύστασης του Αρχηγού, με την προτροπή για άμεση υλοποίηση της απόφασης. “Για άμεση ενέργειά σας”. Τα στοιχεία στα οποία βάσισε την απόφασή του ο Αρχηγός περιέχονται σε συγκριτικό πίνακα ο οποίος επισυνάπτεται στην απόφασή του. Ο πίνακας περιέχει τα στοιχεία όλων όσων ήσαν υποψήφιοι το 1980. Εγείρονται όντως ερωτηματικά ως προς το έργο του οποίου επιλήφθηκε ο Αρχηγός. Στην απόφασή του αναφέρει ότι αξιολογήθηκαν τα στοιχεία “όλων των υποψηφίων”.

20

25

30

35

40

Τα στοιχεία των τεσσάρων υποψηφίων, του αιτητή και των ενδιαφερομένων μερών τροποποιήθηκαν σε δύο σημεία σε σύγκριση με τα στοιχεία του 1980. (α) Ως προς την αξιολόγηση του αιτητή κάτω από τα στοιχεία “Αφοσίωση” και “Εκτίμηση

αποστολής/απόδοση” η οποία αυξήθηκε από “λίαν καλός” σε “εξαιρετός”, σε αναγνώριση της προσφοράς του για την υπεράσπιση της Δημοκρατίας κατά το πραξικόπημα. Η τροποποίηση απέβλεπε στην πλήρωση του κενού το οποίο προέκυψε από την

5 ακύρωση της αξιολόγησης του αιτητή ως είχε το 1980. (β) Ως προς την αξιολόγηση του Α. Μηνά κάτω από το στοιχείο “επαγγελματικά προσόντα”, η βαθμολογία του μεταβλήθηκε από “λίαν καλός” σε “εξαιρετός”. Ο λόγος της μετατροπής δεν εξηγείται ούτε παρέ-

10

χεται οποιαδήποτε αιτιολογία γι’ αυτή.

Ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση για τους ακόλουθους λό-

15

1. Παραβίαση του δεδικασμένου το οποίο προέκυψε από την απόφαση στην *Χαραλάμπους ν. Δημοκρατίας* (ανωτέρω), αναφορικά (α) με την αξία του αιτητή σε σύγκριση με τα ενδιαφερόμενα μέρη και (β) την αρχαιότητα των υποψηφίων.

20

2. Ανεπίτρεπτη τροποποίηση των στοιχείων του Α. Μηνά κατά παράβαση της αρχής η οποία περιορίζει την επανεξέταση στα στοιχεία των υποψηφίων που υφίσταντο όταν η θέση πληρώθηκε το πρώτο.

25

3. Περιορισμό της έγκρισης του Υπουργού σε επισφράγιση της απόφασης του Αρχηγού. Η θέση του αιτητή είναι ότι πρόκειται για διακοσμητική πράξη η οποία δεν συνταυτίζεται με την άσκηση ουσιαστικής εξουσίας η οποία προϋποθέτει την άσκηση ίδιας κρίσης επί του θέματος.

30

4. Πλάνη ως προς το νομικό καθεστώς το οποίο διέπει τις προαγωγές.

35

Οι καθ’ ων η αίτηση υποστήριξαν την επίδικη απόφαση σε όλα τα σημεία και σε όλη την έκτασή της. Θα εξετάσω τα επίδικα θέματα αρχίζοντας από τον τέταρτο λόγο. Δεν συμφωνώ ότι η απόφαση του Αρχηγού αποκαλύπτει σφάλμα ως προς το νομικό καθεστώς το οποίο διέπει τις προαγωγές. Ό,τι εξιστορείται στην απόφασή του είναι οι θεσμικές αλλαγές που έγιναν αναφορικά με τις προαγωγές αξιωματικών της Αστυνομίας μεταξύ του 1980 και του

40 1994 που λήφθηκε η επίδικη απόφαση. Όχι μόνο δεν αποκαλύπτεται πλάνη αλλά αντίθετα αναγνωρίζεται ότι το κρίσιμο νομικό καθεστώς για τη διενέργεια των προαγωγών ήταν εκείνο το οποίο ίσχυε, με ορισμένες αναπόφευκτες προσαρμογές, όταν οι θέσεις το πρώτο πληρώθηκαν.

Θα προχωρήσω στη διερεύνηση των τριών άλλων λόγων που έχουν προβληθεί για την ακύρωση της επίδικης απόφασης με τη σειρά που έχουν εκτεθεί πιο πάνω.

Το δεδικασμένο. Η αρχή του δεδικασμένου τυγχάνει εφαρμογής και στον τομέα της αναθεωρητικής όπως και σε εκείνο της αστικής δικαιοδοσίας υπό την αίρεση πάντα των διαφορών μεταξύ του αντικειμένου των δύο δικαιοδοσιών. Το δεδικασμένο προϋποθέτει ταυτότητα επιδίκου θέματος και διαδίκων. (Βλέπε *Pieris v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1054. *Μιχαήλ Θεοδοσίου Ατδ. v. Δήμου Α/σού* (1993) 3 Α.Α.Δ. 25. Τα ευρήματα του δικαστηρίου ως προς τα ουσιώδη γεγονότα, σε όποιο βαθμό στοιχειοθετούν την ακυρωτική απόφαση, δεσμεύουν τη διοίκηση κατά την επανεξέταση και δεν μπορεί ως εκ τούτου να αποστεί από αυτά. Ακόμα και παρεμφερή ευρήματα τα οποία συναρτούνται μεν αλλά δεν στοιχειοθετούν το αποτέλεσμα υπέχουν σημασία. Παρόλο που η αρχή δε δεσμεύεται από αυτά υπέχει υποχρέωση να αιτιολογήσει διάφορη θεώρησή τους. (Βλέπε *Tornaris v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1292. *Gava v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1390.)

Ο ισχυρισμός του αιτητή ότι παραβιάστηκαν τα ευρήματα του πρωτοδίκου δικαστηρίου ως προς την αξία των τεσσάρων υποψηφίων δεν ευρίσκει έρεισμα στην απόφαση του δικαστηρίου στην *Χαραλάμπους* (ανωτέρω). Το δικαστήριο δεν αποφάσισε, όπως ισχυρίζεται ο ίδιος ότι ήταν ο καλύτερος σε αξία σε σύγκριση με τους ανθυποψηφίους του. Ότι αποφασίστηκε είναι ότι το εσφαλμένο της αξιολόγησης του αιτητή κάτω από τα κεφάλαια “Αφοσίωση” και “Εκτίμηση αποστολής/απόδοσης”, έτεινε να αλλοιώσει τη συγκριτική εικόνα των υποψηφίων ως προς την αξία τους και επομένως συνιστούσε λόγο για ακύρωση. Το δικαστήριο δεν προέβη σε εύρημα ότι ο αιτητής υπερετερούσε των τριών ανθυποψηφίων του σε αξία.

Ως προς την αρχαιότητα των υποψηφίων το δικαστήριο στην απόφαση στην *Χαραλάμπους* (ανωτέρω) διαπίστωσε τα ακόλουθα: 35

“Το αναλόφρευκτο συμπέρασμα είναι ότι ο Αρχηγός Αστυνομίας λειτούργησε κάτω από πλάνη ως προς την αρχαιότητα του εφεσεϊόντα και των ενδιαφερομένων μερών Μ. Σολομωνίδη και Α. Δημητριάδη.” 40

Η πλάνη κάτω από την οποία λειτούργησε ο Αρχηγός αναφορικά με την αρχαιότητα των υποψηφίων ήταν ένας από τους λόγους ακύρωσης της απόφασης. Γεννάται συνεπώς δεδικασμένο ως

προς τα στοιχεία του 1980, προσδιοριστικά της αρχαιότητας των υποψηφίων. Το εύρημα ότι τα στοιχεία περί την αρχαιότητα τα οποία περιέχοντο στους συγκριτικούς πίνακες ήταν εσφαλμένο αποτελούσε μέρος του πυρήνα της απόφασης του δικαστηρίου.

5

Προκύπτει από τα στοιχεία τα οποία περιέχονται στους συγκριτικούς πίνακες και στα οποία βασίζεται η επίδικη απόφαση ότι λήφθηκαν υπόψη τα ίδια στοιχεία τα οποία κρίθηκαν ότι είχαν διαβρώσει την προηγούμενη απόφαση των καθ' ων η αίτηση. Τα
10 στοιχεία αυτά παρουσιάζουν τους τρεις υποψήφιους ως έχοντες την ίδια αρχαιότητα, γεγονός που κρίθηκε δεσμευτικά για τις αστυνομικές αρχές, ως εσφαλμένο. Η επανάλειψή τους συνιστά παραβίαση του δεδικασμένου αφενός και λειτουργία των καθ' ων η αίτηση κάτω από την ίδια πλάνη ως προς την αρχαιότητα των
15 τριών υποψηφίων αφετέρου. Επακόλουθα, διαπιστώνεται λόγος προς ακύρωση της απόφασης αναφορικά με τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα Ν. Σολομωνίδη και Α. Δημητριάδη.

Τροποποίηση των στοιχείων του Α. Μηνά σε σχέση με επαγγελματικά-προσόντα.

20

Στην απόφαση δεν αιτιολογείται η μετατροπή των στοιχείων του ενδιαφερομένου μέρους Α. Μηνά ως προς τα επαγγελματικά του προσόντα. Οι καθ' ων η αίτηση εισηγήθηκαν στην αγόρευσή τους ότι η επαναξιολόγηση του Α. Μηνά ως προς τα επαγγελματικά του προσόντα εδικοιολογείτο - από την αρχή που διαφαίνεται ή στοιχειοθετείται από το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση της ολομέλειας στη **Βανέξης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας** (1989) 3
Α.Α.Δ. 2522 (Ολομέλειας):

30

“Η διοίκηση υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση βάσει του πραγματικού και νομικού καθεστώτος που ισχύει στο χρόνο αυτό. Για αποκατάσταση της νομιμότητας στην υπαλληλική σταδιοδρομία, γενικά, απαιτείται αναδρομική ισχύς της νέας
35 διοικητικής πράξης.”

Πρόκειται για παρανόηση της αρχής η οποία υιοθετείται. Το πιο πάνω απόσπασμα δεν υποστηρίζει τη θέση των καθ' ων η αίτηση. Όχι μόνο δεν υποστηρίζει τη θέση τους αλλά και την αντιμεμάχεται. Το κενό το οποίο προκύπτει από την ακύρωση διοικητικής απόφασης πληρούται με αναφορά στο καθεστώς το οποίο ίσχυε ως προς τα πράγματα και το νόμο κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα απόφαση. Η αρχή αυτή είναι βαθιά θεμελιωμένη στο διοικητικό δίκαιο. Βλέπε μεταξύ άλλων **Republic ν.**

40

Safirides (1985) 3 C.L.R. 163. *Γεώργιος Ανώνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038 (Ολομέλεια). *Δημοκρατία ν. Πιτσιλλίδη* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4330. Εξαιρέση, αποτελούν στοιχεία τα οποία κρίθηκαν από το Δικαστήριο απαράδεκτα σε σχέση προς τα οποία εξετάζεται η πλήρωση του κενού το οποίο δημιουργείται, 5
όπως στην προκειμένη περίπτωση σε σχέση με την αξιολόγηση του αιτητή κάτω από τα στοιχεία “Αφροσίωση” και “Εκτίμηση αποστολής/απόδοσης”.

Δεν θα επεκταθώ άλλο στο θέμα αυτό. Ότι προέχει και πρέπει 10
να αποφασιστεί είναι το παραδεκτό της μεταβολής των στοιχείων του ενδιαφερομένου μέρους Α. Μηνά, ως προς τα επαγγελματικά του προσόντα. Καταφαίνεται ότι οι καθ’ων η αίτηση λειτούργησαν 15
κάτω από πλάνη ως προς τα στοιχεία του ενδιαφερομένου μέρους Α. Μηνά αναφορικά με τα επαγγελματικά του προσόντα. Τα στοιχεία αυτά συνιστούσαν ουσιώδη γεγονότα ως προς τις διεκδικήσεις των υποψηφίων για προαγωγή. Αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι η πλάνη επενήργησε ουσιωδώς στη λήψη της επίδικης απόφασης. Διαπιστώνεται κατά συνέπεια λόγος ακύρωσης της επίδικης απόφασης σε σχέση με το ενδιαφερόμενο μέρος, Α. Μηνά. 20

Η έγκριση της απόφασης του Αρχηγού από τον Υπουργό.

Όπως έχουμε επισημάνει στο εισαγωγικό μέρος της απόφασης, ο Υπουργός διατύπωσε την έγκριση της απόφασης του Αρχηγού 25
της Αστυνομίας σημειώνοντας “Συμφωνώ” - στο κάτω μέρος της σύστασης. Δεν υπάρχει οποιαδήποτε άλλη σημείωση ή οτιδήποτε το οποίο να επιμαρτυρεί - ή να υποδηλώνει ότι ο Υπουργός διερευνήσε τα στοιχεία στα οποία βασίζεται η εισήγηση και ότι η απόφασή του είναι απόρροια αυτής της διεργασίας. Στην *Parpas and Others v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 508, η έγκριση της σύστασης 30
του Αρχηγού Αστυνομίας από τον Υπουργό κρίθηκε ακροσφαλής για το λόγο ότι ο Υπουργός δεν προέβη σε διερεύνηση των στοιχείων πριν προβεί στην έγκριση της σύστασης του Αρχηγού. Το θέμα τίθεται ως εξής στην απόφαση του δικαστηρίου στη σελ. 516: 35

“The Minister approved the recommendations of the Chief of the Police without holding any inquiry with a view to satisfying himself on the propriety of the recommendations. He merely relied on the written recommendations of the Chief of the Police. 40
His approval of the advice given him gives the impression of rubber-stamping the suggestion of the Chief of the Police. Therefore, the final decision is vulnerable to be set aside apart from the factual and legal misconceptions and irregularities

vitiating the acts preliminary thereto, already referred, for the additional reason that the Minister failed to make the necessary inquiries indispensable for the effective exercise of the discretion given him under s. 13(2) of the law.”

5

Ανάλογη υπήρξε η προσέγγιση του δικαστηρίου και σε άλλη πρωτόδικη απόφαση στην *Παπαναγιώτου ν. Υπουργού Εμπορίου και Βιομηχανίας και Άλλου* (1990) 3 Α.Α.Δ. 571. Στην πρόσφατη απόφαση της ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου *Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας και Άλλοι ν. Mobil Oil (Cyprus) Limited και Άλλον* (1996) 3 Α.Α.Δ. 294 (απόφαση πλειοψηφίας), η ολομέλεια ανέτρεψε πρωτόδικη ακυρωτική απόφαση που είχε ως αντικείμενο την απόφαση του Υπουργού των Εσωτερικών σε ιεραρχική προσφυγή εναντίον διαταγμάτων ρυμοτομίας. Ο Υπουργός είχε αναθέσει τη διερεύνηση του θέματος σε λειτουργό του υπουργείου ο οποίος υπέβαλε έκθεση την οποίαν ο Υπουργός υιοθέτησε με τη χρήση της λέξης “Συμφωνώ”. Η ολομέλεια έκρινε, αντίθετα με το πρωτόδικο δικαστήριο, ότι δεν επρόκειτο για απειμπόληση εξουσίας και παράλειψη κυριαρχικής άσκησης των αρμοδιοτήτων του Υπουργού. Ανέτρεψε την πρωτόδικη απόφαση κρίνοντας ότι η συμφωνία του Υπουργού με την έρευνα που προηγήθηκε και τα πορίσματα του ερευνήσαντα λειτουργού επιμαρτυρούσαν ουσιαστική άσκηση εξουσίας. Προκύπτει από την απόφαση ότι η χρήση του όρου “συμφωνώ” υποδήλωνε υιοθέτηση των πορισμάτων του λειτουργού ο οποίος είχε κάμει την έρευνα. Το δικαστήριο διέκρινε τις αποφάσεις *Papras* και *Παπαναγιώτου* (ανωτέρω) με το ακόλουθο σκεπτικό:

“Οι παρούσες υποθέσεις διαφοροποιούνται σαφώς από τις υποθέσεις *Papras* και *Παπαναγιώτου*, ανωτέρω, γιατί στις υποθέσεις αυτές ο Υπουργός απλώς προσυπόγραψε την εισήγηση του λειτουργού, χωρίς να προβεί σε άσκηση της αρμοδιότητάς του. Δε συμφωνούμε ότι η πράξη του Υπουργού δεν αποτελεί πρωτογενή άσκηση αποφασιστικής αρμοδιότητας.”

35

Αν δεν διαφοροποιούνταν οι αποφάσεις στην *Papras* και *Παπαναγιώτου*, θα ακολουθούσα την απόφαση της Ολομέλειας στην *Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας* (ανωτέρω).

40

Η διάκριση προηγούμενης δικαστικής απόφασης υποδηλώνει ότι ο λόγος της δεν αποδοκιμάζεται αφενός και ότι τα γεγονότα της δεύτερης υπόθεσης η οποία εξετάζεται, δικαιολογούν την εφαρμογή διαφορετικής αρχής ή οδηγούν σε διαφορετική κατάληξη, αφετέρου. Συνεπώς η διάκριση της *Papras* και *Παπαναγιώτου*

στην υπόθεση **Δημοτικό Συμβούλιο Λάρνακας** (ανωτέρω) δεν αναιρεί το λόγο τους, ούτε αποδυναμώνει την ισχύ της αρχής η οποία υιοθετείται ιδίως στο πεδίο με το οποίο σχετίζονται άμεσα. Όπως στην **Parpas**, έτσι και σε αυτή την υπόθεση η απλή συμφωνία του Υπουργού με την εισήγηση του Αρχηγού δεν επιμαρτυρεί αφε- 5
αυτής ότι ο Υπουργός διερεύνησε το θέμα των προαγωγών και ότι η έγκρισή του είναι απόρροια ίδιας διερεύνησης του θέματος.

Κατά συνέπεια και σε αυτή την υπόθεση, όπως και στην **Parpas** η έγκριση της σύστασης του Υπουργού κρίνεται τρωτή, γεγονός 10
που οδηγεί στη διαπίστωση και πρόσθετου λόγου για την ακύρωση της επίδικης απόφασης.

Ενόψει των ανωτέρω η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα. Η επί- 15
δικη απόφαση ακυρώνεται στην ολότητά της βάσει του Άρθρου 146(β) του Συντάγματος.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.